

Antoaneta Opreș

-Mami?
-Da, dragoste!

(jurnal)

WA

A fost odată, ca la toată lumea, un moment în care m-am întrebat cum am ajuns așa de repede la aproape 40 de ani. Și apoi m-am întrebat în buclă dacă făcusem destule în viața mea. Clasic și kitsch! Dar real, onest și aproape palpabil, la momentul ăla aveam nevoie să știu asta. Și aveam nevoie să cred că nu am pierdut vremea.

Mă bântuia pentru prima oară ideea că poate trebuia să fi avut o carieră mai de aur. Încercam să-mi dau seama ce trenuri pierdusem. Când m-am uitat înapoi, la o primă vedere, am văzut doar 13 ani ocupați de copii. Am simțit că mă sufoc la gândul că eram doar o mamă. Nu consider asta un merit, nici ceva lăudabil. Și nu accept gândul că a fi mama a trei copii poate să fie, în sine, jobul meu.

Încercând parcă să mă salvez de mediocritate, de lipsa de sens și de irelevanță, am zis să-mi recompun de undeva povestea celor 13 ani. Căutam femeia senzațională, omul nemaipomenit, nu mama. Suprapunerea până la confundare totală cu rolul de mamă era ceva mai înfricoșător decât bătrânețea și moartea. M-au cuprins o panică umilitoare, o agitație istovitoare.

Am început să caut în memorie lucrurile mărețe pe care sigur că le făcusem, dar pe care trebuie că le uitasem. La momentul ăla, ca un făcut, nu vedeam în urma mea nimic în afară de viața cu copiii și nu-mi puteam aminti ce naiba se întâmplase de fapt cu mine în toți anii ăia. Cu ce mă ocupasem? Ce dracu' făcusem?

Căutând în peste 15 agende și caiete vechi, am descoperit notițe, scheme, liste, *to do's*. Uscate, punctuale, despre proiecte, bugete, strategii și obiective. Deci făcusem chestii! Vortexul în care mă aflam începea să se potolească. Iar în locul lui descopeream un fel de muzeu al nisipului și al nimicului, o înșiruire de realizări de altfel impresionante, dar seci de viață. Ironic, în 13 ani, singurele notițe cu zvâc, chiar cu umor, erau legate de copii! Asta m-a descumpănit, dar m-am agățat cu putere de firavul noroc că erau însemnări despre ce trăisem și vorbisem cu ei, nu despre piureuri, că înnebuneam pe loc și de tot.

Am intrat într-un calm și liniștitor joc de puzzle, punând cap la cap însemnările, fiindu-mi clar de la început că, în aniiăștia mulți, schimbatul de scutece și nopțile nedormite fuseseră pistol cu apă pe lângă sentimentele zdrobitor de contradictorii despre mine și despre ei pe care mi le dăduse rolul de părinte, pe lângă fantomele pe care le-a trezit, pe lângă jena și durerea cu care mă priveam uneori în ochi.

Practic, o goană după prestigiu profesional încununat de glorie socială m-a făcut să reconstitui un jurnal de mamă, singurul fir roșu al celor 13 ani nebuni, care trecuseră prea repede pentru mine. În scurt timp mi-am pus cap la cap cariera – mulțumitoare, dar plictisitoare în comparație cu ce am găsit punând cap la cap omul. Cariera era mișto, dar devenirea asta profesională era deodată ridicolă în comparație cu ce făcuseră copiii adultului și femeii, în comparație cu transformarea de acolo, din mine.

În cei 13 ani pe care i-am scos de sub dărâmături s-au întâmplat frustrare, nesomn, depresie, cădere în gol, plâns cu muci, bulimie, anxietate. Sunt lucruri pe care le-am trăit și le-am retrăit din plin și pe care nu le-am „omis” în carte. Este o întâmplare că ele nu au făcut (încă) obiectul discuțiilor mele cu

copiii. Iar eu am ales să spun aici povestea adultului doar prin cele vorbite cu ei.

Am citit și am scris, retrăind 13 ani, privindu-mă din afară, împrietenindu-mă cu mine, apropiindu-mă timid de mama atât de imperfectă care sunt, abandonând femeia – minune care voiam să fiu. Am scris răsând copios. Am scris plângând strașnic. Am scris repede, pe nerăsuflăte, vânzând parcă anii, încercând să câștig cursa cu mine. Am ajuns odihnită la *azi*. Am ajuns la *azi* respirând ușor.

Când m-am hotărât să public ce am scris, le-am dat băieților să citească. I-am rugat să-mi spună dacă e vreun moment sau vreo situație pe care ar dori să nu le expună. Ca să le scot din manuscrisul care urma să plece spre editură.

După ce a citit, Iacob m-a strâns tare în brațe și mi-a mulțumit – *for all the fun I had ever since I was born*. A râs mult citind. A citit pe nerăsuflăte. Nu vrea să scoată nimic din ce am povestit despre el. Își amintește foarte multe dintre lucrurile despre care am scris. Și le amintește exact așa, ca-n povestea mea. I-a făcut bine să și le amintească. Zice că sunt o mamă bună.

Timon s-a înfuriat din principiu când a aflat că am scris lucruri despre el. Mi-a spus că nu voi avea voie să public decât chestiile pentru care își dă acordul. Apoi a citit. A râs în hohote. Mi-a zis că pot să public tot. Că nu e nimic compromițător în ce am povestit. Ba chiar e genul de carte care te face mai popular între fete. Cică sunt o mamă deșteaptă.

Filippa nu știe să citească. Până acum ea este omul căruia îi datorez cel mai mult. Ea m-a pus la masă cu mine, cu angoasele și cu pandaliile mele. Dacă băieții m-au învățat blândețea față de ceilalți, ea m-a învățat blândețea față de mine. Zice despre mine că-i place că sunt gagica tatălui ei.

Septembrie 2006

Iacob a împlinit astăzi un an! Unul întreg! Am fost cu Niall la Breaza să-l pupăm și să-l strângem în brațe.

Ca de obicei, nu părea foarte interesat de noi. Avea treabă prin curte. Se vede că dorește din ce în ce mai mult să meargă în două picioare, dar e prea rapid în patru ca să merite efortul. În patru picioare a ajuns azi la As, s-a ridicat singur în două picioare, cu mișcări domoale. Taman în timp ce patru pedul blănos începea să mănânce, patru pedul-om s-a aplecat ușor și a luat și el între degete puțină mâncare, poate ca să guste, poate ca să se joace – nu se știe. Câinele a reacționat (normal!) și l-a mușcat rapid și ferm. L-a mușcat de față. Noroc că, neținându-se prea bine în două picioare, hoțul s-a dezzechilibrat și a căzut la prima atingere. Eram la câțiva centimetri distanță de ei, dar totul a fost așa de rapid că nu am putut interveni.

S-a speriat puțin și a început să plângă. L-am luat în brațe și l-am spălat pe față. Era doar ușor zgâriat pe obrazul stâng. Am revenit imediat în curte, să ne jucăm cu câinele care terminase de mâncat. I-am explicat că nu are niciodată voie să-și ia mâncarea. A priceput. Țin mult să nu-i fie deloc și niciodată frică de animale. Să nu se isterizeze când le vede. Să învețe să le înțeleagă, să le respecte și să se comporte corect cu ele.

Înnebunesc când văd adulți și copiii pieriți de teamă în preajma animalelor. Asta e clar ceva ce copiii învață de la cei mari, nu se naște nimeni cu teamă de câini sau de pisici. Iacob crește cu un malamut, doi collie și o pisică, deci nu are altă șansă decât să fie un magician de animale. Chiar dacă e unul zgâriat și puțin capsat.

În fine, ce e mai important este că după ce ne-am jucat cu As și m-am asigurat că nu a rămas niciunul cu vreo teamă de celălalt, copilul a pornit sigur și horărât, pe picioarele lui din spate, la pas, prin curte. Și până seara nu a mers decât în aceste două picioare. Oare o fi efectul mușcăturii de câine? Sau doar o fi vrut să facă ceva memorabil la prima lui aniversare?

E foarte posibil ca mâine să meargă tot în patru, din motive de agilitate și viteză, dar îmi place cum a marcat ziua de azi.

Aaa, și încă ceva: aș vrea să nu-i dispară niciodată reflexele astea roșcate, vrăjitoarești din păr.

Aprilie 2007

În după-amiaza asta l-am pierdut prin curte. M-au trecut puțin transpirațiile. L-am căutat peste tot, l-am strigat până am răgușit. Nu era de găsit, deși îl auzeam că răspunde calm și cântat: „Daaa! Daaa!“ L-am întrebat unde este. „Aici, aici.“ Cred că niciodată nu mi-am dorit să știe mai multe cuvinte ca astăzi. Cu cât vorbește el acum, nu mă putea ajuta oricum prea mult. În fine, mai rău m-a chinuit faptul că-l auzeam și nu puteam afla unde este.

După zece minute care mi-au părut ore întregi, l-am găsit: urcat cam la 4,5 metri înălțime, în nuc. Stătea în picioare fericit și aștepta să-l vedem. În picioare, pe o creangă! Abia când am dat cu ochii de el mi-a fugit cu adevărat pământul de sub picioare. Am îngăimat:

- Cum te-ai urcat acolo?
- Ca o maimușă!
- Și cum te vei da jos?
- Ca o maimușă!

Exact așa s-a dat jos. Ca o maimuță. S-a prelinș pe lemn, strângând ramurile groase cu picioarele și cu mâinile. Cu mișcări calme, sigure, parcă exersate. Până la scara pe care o împrumutase Doru și pe care a sprijinit-o de nuc când a adus-o înapoi, neștiind că e un acrobat în curte. Pe scară a coborât ca un om mare. L-am îmbrățișat și l-am aruncat în sus, bucuroasă că... că nu a murit. L-am lăudat. Că nu a murit.

Îmi dau seama că s-a născut fără teamă. Exact așa! Poate să facă orice, poate ajunge oriunde. Mintea lui îi dă voie să facă asta. Iar asta e ceva ce nu trebuie să se piardă. E clar că teama se deprinde, se exersează. Aș vrea să aflu cât mai târziu că ea

există și aș mai vrea să nu afle asta de la mine. Atât. Aș vrea ca în viața noastră viitoare să nu fie niciodată vorba despre noi și temerile noastre de adulți. Trebuie să facem cumva ca să fie vorba despre el și despre lipsa lui de teamă.

M-am speriat îngrozitor azi, dar asta e doar treaba mea. Dacă văd ziua de azi din perspectiva lui, m-am speriat degeaba. Dacă văd ziua de azi din perspectiva mea necabotină, m-am speriat, dar mi-a trecut deja.

Nu va fi ușor, dar voi învăța cum se face. *Shit! I'm so not prepared for that!*

Februarie 2008

Suntem de trei zile internați la „Grigore Alexandrescu“. Stăm într-o mică rezervă. Doar noi. El păzește prin geam curtea și strigă la oricine vrea să se parcheze în locul unui Peugeot vernil despre care a decis că e al lui, că *el* vine zilnic cu el la spital.

Este pacientul doctorului Ulmeanu care e și directorul spitalului. La prima consultație, când a aflat că rămânem în spital, i-a spus doctorului că e un prost. Doctorul i-a spus că el e și mai prost.

— Dar tu ești foarte-foarte prost.

— Tu ești extraordinar de prost.

— Tu ești îngrozitor de prost.

Brusc, au încetat amândoi acest schimb de replici (halucinant mai ales pentru stolul de rezidenți din jurul profesorului) și s-au împrietenit. La prima vizită de după internare i-a spus prietenului său că femeile de la curățenie „sunt niște tâmpite, vin în camera noastră să șteargă pe jos când eu dorm și îmi strică somnul în fiecare dimineață“. Ulmeanu i-a dat dreptate. De a doua zi, femeile au venit la curățenie puțin mai târziu

Azi i-a zis că nu-i place mâncarea din spital.

— Dar ție ce-ți place să mănânci?

— Cârnați!

— Ha! Și mie la fel, de Pleșcoi! Dar cârnații trebuie mâncați și cu roșii, cu salată, da?

— OK, OK. Dar tu de ce ești așa gras?

De abia în acest moment am crezut că vor muri *toți* oamenii cu care umblă acest profesor: asistente, rezidenți, alți

pediatri. Marele uriaș bun a continuat și consultul, dar și discuția cu Iacob pe cel mai lejer ton.

— Mănânc tot grișul cu lapte care rămâne de la copiii internați în spital.

Nu știi cât mai stăm aici, Iacob nu pare să se simtă închis, nu cere să meargă acasă. Are mereu ceva interesant de descoperit. Nasol e că ne cam urăște personalul pentru că nu lasă pe nimeni să se apropie de el și strigă: „Luați mâna de pe mine! Să vină grasul!“ Iar grasul vine.

Eu așa ceva nu am mai pomenit – așa un doctor. Bag mâna-n foc că e la fel cu toți copiii. Cred că toți s-ar putea distra de minune în spitalul ăsta, dacă ar vrea, pentru că doctorul ăsta e un copil mare și genial.

 Iacob are 2 ani și 5 luni